

Sygn. akt V KK 21/20

POSTANOWIENIE

Dnia 25 czerwca 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

na posiedzeniu w trybie art. 535§3 k.p.k.
po rozpoznaniu w dniu 25 czerwca 2020r.
sprawy **R. N.**
skazanego za czyn z art. 207§1 k.k. i in.
z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 9 lipca 2019r., sygn. akt XVII Ka (...),
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Ś.
z dnia 14 lutego 2019r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację uznając ją za oczywiście bezzasadną,**
- 2. obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Kasacja wniesiona w imieniu skazanego jest bezzasadna i to w stopniu oczywistym.

Skarżący tylko pozornie podnosi w niej zarzuty związane z obrazą przepisów prawa procesowego, których miałby dopuścić się Sąd Odwoławczy, gdy w istocie kasacja skierowana jest przeciwko ustaleniom faktycznym dokonany przez Sąd I instancji. Kasacja została zatem wywiedziona wbrew treści art. 519 k.p.k., który zezwala na wnoszenie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego jedynie od wyroków sądów odwoławczych oraz art. 523§1 k.p.k., który nie dopuszcza skarżenia w tym postępowaniu ustaleń faktycznych.

Kasacja co prawda czysto formalnie odnosi się do wadliwego przeprowadzenia kontroli instancyjnej – obrońca skazanego postawił zarzut obrazy art. 433§2 k.p.k. – jednak, jak już wskazano na wstępie niniejszego uzasadnienia, podniesione zarzuty wprost kierowane są do orzeczenia Sądu Rejonowego, o czym dobitnie świadczy powtórzenie ich w ślad za apelacją.

Taka próba uczynienia z Sądu Najwyższego sądu III instancji jest z oczywistych względów niedopuszczalna i nie znajduje żadnego usprawiedliwienia w obowiązujących przepisach procesowych.

Z pewnością nie jest bowiem tak, że Sąd Odwoławczy całkowicie nie ustosunkował się do postawionych w sprawie zarzutów apelacyjnych, w tym obszarze nie dopuścił się zatem zaniechania. W uzasadnieniu swego wyroku, Sąd Okręgowy, co prawda bardzo lakonicznie, ale zawarł na str. 4 – 5 rozważania dotyczące zarzutów stawianych w zakresie dokonania błędnej oceny zeznań pokrzywdzonej. W szczególności, wprost wskazano tu na specyfikę przestępstw przeciwko rodzinie, która wiąże się, z uwagi na miejsce działania sprawcy, z brakiem bezpośrednich, postronnych świadków zdarzenia. Tak jest i w niniejszej sprawie. Niemniej nie oznacza to braku możliwości weryfikowania wiarygodności zeznań A. N. . Sądy zgodnie wskazują tu na zeznania całkowicie obiektywnych świadków, którymi są sąsiedzi małżonków N., czy funkcjonariusza policji wezwanego na interwencję. Zeznania tych świadków pozwoliły na ocenę depozycji pokrzywdzonej i uznanie jej zeznań za prawdziwe.

Takie postąpienie z pewnością pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k., w zgodzie z art. 410 k.p.k. i nie stanowi naruszenia art. 5§2 k.p.k.

Ma rację natomiast skarżący w tym, że uzasadnienie wyroku sporządzone przez Sąd Odwoławczy jest wyjątkowo lakoniczne i tylko w minimalnym stopniu czyni zadość wymogom z art. 457§3 k.p.k.

Jednocześnie jednak zauważyć wypada, że zgodnie z dyspozycją art. 537a k.p.k. nie można już uchylić wyroku sądu odwoławczego z tego powodu, że jego uzasadnienie nie spełnia wymogów określonych w art. 457§3 k.p.k.

Podsumowując, autor kasacji nie wykazał, by Sąd Odwoławczy dopuścił się uchybień mogących być uznanymi za rażące naruszenie prawa, które mogło mieć istotny wpływ na treść orzeczenia.

Powyższe skutkowało uznaniem kasacji za bezzasadną w stopniu oczywistym.

Skazanego obciążono kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego, nie znajdując podstaw do zwolnienia od ich ponoszenia.